

LBRIS

We know
books

Marissa Stapley

Lucky

Traducere din limba engleză de
Diana-Alina Ene

3
TREI

FEBRUARIE 1982*NEW YORK CITY*

Cineva lăsase un bebeluș la poarta mănăstirii. Și era rândul lui Margaret Jean să asculte zgomotele nopții. Celelalte surori își puseseră dopurile de urechi și nu puteau auzi țipetele ce străpungeau aerul. Și totuși rămânea nemișcată în pat, sperând că altcineva se va trezi, scutind-o de acea dramă. Sora Francine, de exemplu, căreia-i plăcea la nebunie să fie ocupată. Ori sora Danielle, care avea soluții pentru orice problemă. Țipetele copilului se făcură mai puternice, dar nimeni nu se trezi.

Margaret Jean își atinse crucea de aur de la gât. Era la mănăstire doar de câteva luni; încă în postura de aspirantă. Călugărițele urmau să decidă peste o săptămână dacă putea deveni una de-a lor. Aceasta era prima noapte când fusese lăsată de pază — ca test.

În realitate nu era catolică. Își făcuse un certificat de botez fals. Să pozeze în tânăra care voia să-și dedice viața bisericii păruse o păcăleală pe cinste, cea mai reușită de până atunci. Nimeni n-ar fi căutat-o vreodată acolo; ar fi

fost în siguranță. Doar că... lumea se aștepta ca ea să fie o sfântă. Și nu era.

Plânsul continua. Afară era foarte frig. Copilul putea muri. Se strădui să se ridice, își trase pe ea un pulover și ieși pe hol, cu o lanternă în mână.

Împinse cu putere ușa din față, împotriva vântului. Văzu un pachetel pe la jumătatea treptelor. Păturică roz. Un pumn minuscul, încrețit și agitat. *O, Doamne, pune problema asta în cărca altcuiva*, se pomeni Margaret Jean rugându-se. Lucru la fel de nou pentru ea ca și haina pe care o împrumutase în seara aceea. Ca o uniformă.

Un bărbat venea pe trotuar, spre catedrală. Se opri și stătu o clipă la baza treptelor, ascultând, apoi le urcă, în timp ce Margaret Jean rămase nemișcată, urmărindu-l. Acesta îngenunche. Îi spuse ceva bebelușului, dar Margaret Jean nu putu auzi ce anume, din cauza vântului și a plânsurilor. Omul ridică copilul în brațe și el se opri din plâns.

Margaret Jean încremeni. Bărbatul se uită în sus, spre ea. Își puse o mână pe inimă:

— Soră, spuse apoi.

Vântul se opri. Veșmântul îi recăzu în jurul feței și al umerilor. Bărbatul urcă scările cu bebelușul în brațe.

— Soră, repetă el.

Ea dădu din cap.

— Bună.

Bărbatul era mult prea frumos, în felul lui Cary Grant ori al lui Rock Hudson. Mai întâlnise genul ăsta de bărbați, îi cunoscuse într-un fel intim, total nepotrivit pentru o călugăriță. Avea haina roasă în coate, dar pantofii lustruiți ogilindă. Părul dat cu gel de-abia i se mișca în adierea nopții.

— Eu sunt John, zise el. Fetița mea te-a trezit, îmi pare rău.

— Fetița ta?

— Da. Și — aici își ridică ochii spre cer — slavă Domnului c-am găsit-o. Soția mea, Gloria, se luptă cu... mă rog, știi tu. Depresia postnatală.

În vocalele rotunjite se simțea un ușor accent irlandez.

— În seara asta m-am dus la muncă și, când m-am întors, am găsit-o înnebunită de durere. Mi-a spus că ieșise și lăsase copilul undeva. Lângă o biserică. Am scotocit orașul toată noaptea, încercând să descopăr care. Și acum, iat-o, slavă Domnului!

— De ce n-ai sunat la poliție?

— Ca să-mi aresteze propria nevastă?

Îi fixa insistent privirea, căutând ceva. Ceva ce ea știa că n-o să găsească.

— În schimb, m-am rugat. Pentru o minune. Și iat-o! Mi-am găsit copila. Acum poți să te duci înapoi în pat, soră.

Margaret Jean se uită la bebeluș.

— Soția ta ar trebui să primească ajutor.

— Normal. Promit c-o va face. Mai merită o șansă. Nu asta merită toți fiii lui Dumnezeu, soră?

Îi vorbea ca și cum ar fi cunoscut-o — ca și cum ar fi știut totul despre acele șanse pe care ea le merita sau nu. Tânăra simți un val de compasiune pentru el, copleșind-o cu aceeași viteză cu care camionul de pâine gonea pe stradă în jos, gata să-și înceapă cursele matinale.

— Sper, începu ea, încercând să se gândească ce-ar fi potrivit să spună, ca tu și familia ta să fiți binecuvântați cu noroc.

Bărbatul se uită la crucea de la gâtul ei.

— Chiar am avea nevoie de ceva ajutor. Aș putea vinde aurul ăla. Există vreo posibilitate să te lipsești de el, soră...?

— Margaret Jean, preciză ea.

— Ca să cumpărăm de mâncare, continuă el. Și lapte praf. Pentru că, în starea ei, soția mea nu mai are lapte.

Lănțișorul era doar recuzită. Din aur adevărat, dar recuzită totuși. Așa că-l scoase și-l așeză lângă copilă.

— De paisprezece carate.

E bine să faci un bine, își dădu seama. Să dai, în loc să iei.

Se uită cu atenție la bebeluș.

— Cum o cheamă?

După o scurtă ezitare el spuse:

— Luciana. Am numit-o după mama mea.

Margaret Jean preferă să-l creadă. Puse degetele pe sprânceana fetei și făcu semnul crucii, așa cum făcuse și preotul cu ea în urmă cu câteva ore, în timpul slujbei din Miercurea Cenușii.

— Păcatele îți sunt iertate, mai spuse ea, ridicând ochii spre bărbat.

Problema cu lectura prea frecventă a Bibliei, zi după zi, așa cum se cerea unei aspirante, era că începeai să crezi că minunile se pot întâmpla pretutindeni. Chiar și în Queens. Margaret Jean își imagină că binecuvântase copilă realmente. La fel și pe tatăl ei. Că îi proteja și că urma să-i revadă pe amândoi într-o zi. Că făcuse un lucru bun.

Încuie ușa în urma ei și se întoarse în chilie, unde se rugă pentru bărbat și fetiță, să fie binecuvântați și norocoși.

Partea întâi

Capitolul 1

Luciana Armstrong stătea în toaleta unei benzinării din Idaho, aproape de granița cu Nevada. Purta o bluză albă, sacou albastru, fustă asortată și tocuri joase. Își strânsese părul la spate, într-un coc simplu. „La revedere, Alaina“ îi spuse reflexiei din oglindă — încercând să ignore tristețea. Fusesse așa de sigură că Alaina va rămâne multă vreme prin preajmă!!!

Își dădu jos hainele și le îndesă în geantă. Apoi scoase o rochie scurtă și o pereche de pantofi cu toc cui. Își trase rochia pe corp, netezi materialul cu strasuri aurii, simțind un junghi de tristețe pe când își trecu palmele peste abdomenul plat, și-și scutură părul. Din oglindă o privea o străină.

— Bună, Lucky, o salută ea.

În magazinul benzinăriei, se plimbă printre rafturi. Un bărbat care-și cumpăra țigări fluieră după ea, când încerca să se decidă între pufuleți cu brânză și covrigei. Luă ambele pungi și se apropie de casă, trecând în revistă titlurile ziarului, în timp ce aștepta: ZIUA JUDECĂȚII PE WALL STREET; ANALIȘTII PRECONIZEAZĂ CĂ PRĂBUȘIREA PIEȚEI ÎN 2008 VA FI CEA MAI REA DIN

TOATE TIMPURILE. Apoi un carton de pe teighea îi atrase atenția: LOTERIE DE MILIOANE. Citindu-l, se revăzu la zece ani, gonind pe I-90 spre cine-știe-unde, împreună cu tatăl ei. „Ești cea mai norocoasă fată din lume“, îi spunea el mereu. Și mereu cumpăra un bilet de loterie, când opreau în parcare vreunei benzinării la fel ca asta. „N-o să câștigăm niciodată, dar putem spera“, repeta adesea. „Loteria e cea mai mare escrocherie a tuturor timpurilor, puștoaico. Arată că statul e fix la fel ca noi, minte lumea că orice vis se poate împlini“. Când spunea lucruri de genul ăsta, o convingea să se simtă mai bine cu situația în care erau și cu lucrurile pe care le făceau.

Ajunse la casă. Din impuls, înșfăcă un formular de loterie din stand și completă numerele, aceleași pe care le folosisese, doar de amuzament, pe când era copil. Unsprezece, vârsta pe care o avea în momentul în care îi trecuse prin cap că există numere norocoase. Optsprezece, pentru că fusese momentul pe care-l așteptase cu mare nerăbdare pe-atunci, crezând că maturitatea urma să descătușeze un fel de magie în viața ei. Patruzeci și doi, pentru că atâția ani avusese tatăl ei când jucase prima dată numerele astea. Nouăzeci și cinci, după autostrada pe care mergeau în ziua respectivă. Și șaptezeci și șapte, așa, pur și simplu.

Întinse hârtia casierului. El îi printă biletul și i-l dădu înapoi.

— Ar trebui să-ți scrii numele pe el, îi zise. Oamenii uită treaba asta și apoi pierd biletele ori li se fură. De data asta e un premiu foarte mare în joc, trei sute nouăzeci de milioane.

— Am șanse mai mari să fiu lovită de fulger *de două ori* decât să câștig premiul cel mare, răspunse ea. E doar un vis, nimic mai mult.

Apoi se întoarse, își feri privirea când trecu pe lângă camerele de supraveghere și ieși în parcare. Puse biletul în portofel, imaginându-se într-o casă pe plajă, în Dominica, apoi îl scoase din nou și se uită la el puțin, aducându-și aminte de tatăl său — înainte ca el să ajungă la închisoare.

Afară, iubitul ei, Cary, terminase de umplut rezervorul Audiului lor argintiu. O văzu și murmură: *La naiba!* Ea îi trimise o beza și se îndreptă spre mașină, legănându-și șoldurile. Dar o voce o făcu să se întoarcă.

— N-ai niște mărunți?

O femeie stătea rezemată cu spatele de zidul de beton al stației, ținând un carton pe care scria **ȘOMERĂ, FALITĂ, ORICE AJUTOR E BINEVENIT**. Lucky își scoase portofelul. Îl goli de câteva sute — apoi se opri și scoase bluza, fusta, sacoul și pantofii din geantă.

— Ia astea, îi zise femeii.

— Și unde-aș putea să le port vreodată?

— Vinde-le la consignație. Ori... — se aplecă spre ea — folosește-le ca să te dai drept altcineva.

Femeia clipi spre ea, nedumerită.

— Ce?

— *Nimic*. Doar... ai grijă, OK?

Când se îndreptă spre el, Cary rânjea. Se urcă în mașină și el o luă de bărbie, îi întoarse fața spre el și o sărută pe gură.

— Arăți al dracu' de bine, doamnă... așa cum ne-am înregistrat la hotel. Anderson, nu? Mi se pare grozav că ai intrat arătând ca un bancher de investiții și ai ieșit ca fata

pe care o cunosc. Nu te mai îmbraci așa de multă vreme. Mie *îmi place*. Și acum înțeleg de ce ai insistat atâta să mergi în Vegas.

Îi dădu drumul și ea simți ceva schimbat între ei.

— E amuzant, de asemenea, că întotdeauna ai impresia că, nu știu, te poți răscumpăra cumva, pe tine sau ceva, oferind bani unora ca ea. În curând nu te vei mai simți astfel. În curând o să uiți totul.

Ea se simți brusc iritată.

— Unora „ca ea”? Și nu încerc să mă răscumpăr. Încerc doar să ajut oameni care au nevoie de ajutor.

— De ce?

Afară, femeia îi făcea cu mâna, dar Lucky se uită în altă parte.

— Te revanșezi pentru banii pe care i-am furat, purtându-te ca Robin Hood? continuă Cary. Să iei de la bogați și să dai săracilor? Drăguț, cred.

Porni mașina și ieși din parcare.

— Dar n-o să meargă niciodată. Suntem ceea ce suntem, Lucky.

Tipul știa cum să sape direct la rădăcina secretelor dureroase din mintea cuiva. Și, nu pentru prima dată în ultima vreme, ea simți o ușoară senzație de îngrijorare în legătura cu asta. Se îndreptau către o insulă izolată. Unde aveau să fie doar ei doi. Și nu mai puteau pleca de acolo.

Cary își făcu loc în traficul de pe autostradă și dădu drumul la casetofon. O melodie techno turbată umplu mașina. Se uită la ea zâmbind, iar Lucky îi întoarse zâmbetul.

— O să fie amuzant, îi spuse ea, sperând să sune convingător pentru amândoi.

— Normal c-o să fie. Avem nevoie de un pic de distracție. *Blaze of Glory*, nu?

Desfăcu o pungă de covrigei și o întinse spre el. Erau doar un cuplu normal, aflat în excursie, nimic de speriat.

— Ce crezi, cum va fi în Dominica? În ce fel de casă o să stăm?

Fusese ca un fel de joc, pe vremea când se întâlniseră, să viseze la viața pe care urma s-o aibă, planificând în minte un viitor. Nu avuseseră prea mult timp să-și închipuie această nouă încarnare a vieților lor, pentru că plecaseră în mare grabă.

— Vedere la ocean, evident — dar ce părere ai, cu piscină sau fără?

— Ăă?

Cary băgă mâna în pungă și luă un pumn de covrigei, apoi se uită din nou în oglinda retrovizoare.

— Fără, decise Lucky. Cine are nevoie de așa ceva când are la dispoziție oceanul, nu? O să ne luăm și un câine — de la un adăpost, la fel ca Betty, și-o să facem cu el plimbări lungi pe plajă în fiecare zi.

Lumea se goli de sens imediat ce o menționă pe Betty. Afișele cu CÂINE PIERDUT rămăseseră încă pe stâlpii din jurul cartierului Boise. Dispariția câinelui însemna încă o durere în corpul ei secătuit.

— Crezi că o fi găsit-o cineva? întrebă ea. Cineva de treabă?

Cary o privi, apoi își îndreptă din nou atenția spre autostradă.

— Pe cine să găsească?

— Pe Betty.

I se pusese un nod în gât.

— Cu siguranță. Pun pariu că în momentul ăsta e foarte bine îngrijită. Nu-ți face probleme pentru ea. Betty aterizează întotdeauna în picioare.

— Luă o mână de pe volan și o întinse spre Lucky.
— Știu că e greu. Dar totul o să fie bine.
Avea mâna lipicioasă. Era speriat, realizează ea.
Adevărul e că și ea era.

SEPTEMBRIE 1992

Munții Adirondack, New York

Lucky lucra cu tatăl ei, asta însemnând că hoinărea prin țară de când se știa. Avea doar zece ani — mergând pe treizeci, ar fi spus tatăl ei. Văzuse multe în lumea asta. Știa tot felul de lucruri.

De exemplu, știa deja că banii nu-ți vin pur și simplu pe tavă; trebuia să-i vânezi. Ceea ce se dovedea adesea extenuant.

— Unii oameni trebuie să se agite mai mult decât alții, zicea tatăl ei. Tu faci totuși cinste numelui tău. Ești mai norocoasă decât majoritatea când vine vorba de bani. Rămâne însă să-ți șlefuești norocul. Să te asiguri că nu te părăsește niciodată. Chestie extrem de dificilă.

Pentru prima dată, totuși, urma să aibă o vacanță pe cinste. Recent dăduseră lovitura și tatăl ei se simțea generos. O ducea la un hotel de fițe din Adirondacks.

— Nu muncim o săptămână încheiată. Doar lectură, relaxare, înot, orice-ți trece prin cap.

Lucky își lipi fața de geam și-și atinse crucifixul de aur pe care-l purta mereu la gât. Îl avea de când era

bebeluș, un dar de la mama ei de mult pierdută, unul dintre puținele lucruri pe care le lua cu ea în călătorii, singurul cu adevărat al ei.

Stătea pe bancheta din spate, înconjurată de cărți „împrumutate“ de la biblioteca din penultimul oraș prin care trecuseră. Furtul din bibliotecă o făcea să se simtă mai vinovată decât orice altceva, dar tatăl ei spunea că acele cărți erau plătite de guvern — așa că erau proprietatea lui. De altfel, aveau nevoie de ele, pentru că ea se școlariza la domiciliu — sau mai bine zis „pe drumuri“, după cum îi plăcea lui să spună.

Trecură în viteză prin dreptul unui indicator pe care scria BINE AȚI VENIT ÎN NEW YORK, *THE EMPIRE STATE!*

— Hei, nu e locul în care m-am născut? Pe-aici, pe undeva?

— Tu te-ai născut în orașul New York, răspunse tatăl ei. Nu aici în munți.

— Și totuși mama nu era de-aici? De pe undeva, de-aici? N-ai zis tu așa? Că Gloria Devereaux era din zonă?

— Așa am zis?

Lucky puse deoparte cartea pe care o citea, *Universul elegant*. Nu știa că alte fete de vârsta ei preferau seria *Goosebumps*, nu cărți despre teoria coardelor. Ea nu cunoștea nicio altă fată de zece ani.

— Da. Ai zis. Ai venit într-o seară de la o partidă de poker, iar eu te-am întrebat de unde era Gloria. Ai zis „din Adirondacks“.

— N-ar fi trebuit să-mi pui prea multe întrebări după ce am băut o grămadă, ceea ce probabil s-a și întâmplat după acel joc de poker. Zi, despre ce e cartea aia ce-o citești?

— Spune-mi o poveste despre mama, insistă Lucky. Povestește-mi despre Gloria.

— Trebuie să mă concentrez la drum.

Era o minciună; omul putea conduce și legat la ochi.

— Haide, zise ea. Zi-mi măcar o chestie mică.

„Într-o seară m-am întors acasă, după ce plecasem să-ți cumpăr lapte praf, și, puf, ea se făcuse nevăzută“, era tot ce-i spusese vreodată despre plecarea mamei ei. O făcea să sune cumva definitiv, ca și cum femeia dispăruse de pe fața pământului — dar de existat trebuia să existe undeva, nu?

Când Lucky insista, când cerea mai multe informații, tatăl ei reacționa aproape întotdeauna negativ. Uneori se enerva și-i spunea să înceteze să răsucescă cuțitul în răni vechi. Alteori, îi reproșa că e crudă să aducă în discuție lucruri care-l întristează așa de tare. Totuși, foarte rar, se îndupleca și-i arunca câte o firimitură.

— De ce era colierul ăsta atât de special pentru ea? De ce mi l-a lăsat mie? Dacă n-ar fi vrut să aibă nimic de-a face cu mine, de ce să fi lăsat în urmă ceva?

Crezu că n-o să-i răspundă. Și totuși...

— Obişnuia să meargă la Parohia St. Monica, admise el. Colierul acela era un dar de la o călugăriță de acolo.

— Parohie? repetă Lucky.

— Păi da, ca un fel de biserică.

Fetița nu intrase niciodată într-o biserică.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. La biserică?

Tăcere. Apoi...

— O grămadă de vorbărie despre ce înseamnă să fii un om bun. Și despre ce ți-ar putea face Dumnezeu dacă ești rău. Unde te-ar putea trimite. Adică despre iad.

— Oh, se încruntă ea.

Auzise de iad, dar nu dăduse cuvântului o prea mare importanță. Oamenii îi spuneau uneori lui taică-său că o să ajungă în iad.

Ea atinse colierul și se uită din nou pe geam, la catifelății Munți Adirondack care se iveau în zare. Chiar dacă știa atât de puține despre religie, despre ce anume te face bun și ce anume rău, se temea că ea și tatăl ei erau categoric răi. Mințeau, furau și evitau legea. Citise destule cărți despre eroi și ticăloși ca să știe de ce parte se situau ei.

Mai avea o groază de întrebări, dar poate că nu dorea cu adevărat răspunsuri la ele. Luă din nou cartea, în timp ce tatăl ei căută la radio meciul echipei Yankees.

— Încă o oră, o oră și ceva, puștoaico. Așază-te comod și relaxează-te. O să ne distrăm de minune săptămâna asta.

Într-un final ajunseră la elegantul hotel, de pe o insulă legată de uscat printr-un pod scurt. Insula era înconjurată de apele sclipitoare ale Lacului George.

— Și Nixon a stat aici, îi zise tatăl ei, în timp ce se apropiu de Sagamore.

Asta se lăsă și cu o scurtă lecție plină de informații.

— Nixon chiar a făcut și niște lucruri *bune*, trase el concluzia, în momentul în care intrară cu mașina pe o alee circulară, ca apoi să oprească în fața unei clădiri albe, impunătoare.

— Care însă s-au pierdut printre cele rele. Cum se întâmplă de obicei.

Lucky admiră turnulețele, balcoanele și vitraliile hotelului, apoi își concentrează atenția asupra oamenilor care se învârteau de colo-colo.

— Cu lecția asta și cu ce-ai citit până acum, gata cu școala pe ziua de azi, puștoaico.

Fata de-abia îl auzi. Știa că erau puține șanse, dar încă își căuta mama, cercetând fețele oaspeților și ale personalului. Acum avea încă un indiciu: mama ei mergea la biserică. Și avea o prietenă călugăriță.

Un valet se apropie. Ea deschise geamul și-și scoase capul. Aerul era proaspăt. Urma să aibă o săptămână perfectă, simțea asta.

Sus, în camera lor — care avea o fereastră mare cu vedere spre munți, lac și terenurile stațiunii — tatăl ei lăsă jos valiza ponosită, acoperită cu autocolante din toate locurile pe unde colindaseră. Se lăsă să cadă pe patul de lângă fereastră fără să-și scoată pantofii, își puse mâinile sub cap, oftă fericit și închise ochii. Lucky își puse propria valiză, mai mică, pe celălalt pat, deschise fermoarul și începu să despacheteze. Ridică un costum de baie galben și se uită la el.

— Pot să merg la piscină?

— Ești în vacanță, Lucky. Poți să faci orice naiba îți trece prin cap.

— Și dacă copiii de vârsta mea n-au voie singuri la piscină?

El rămase cu ochii închiși.

— Atunci minte-i în legătură cu vârsta.

Ajunsa afară, se plimbă o vreme în jurul hotelului. Ocoli piscina aglomerată și ajunse pe malul lacului — dar când intră să facă o baie, un salvamar o fluieră și strigă la ea:

— Nu ai voie să înoți acolo!

— De ce nu? se întoarce ea, îngustându-și ochii.